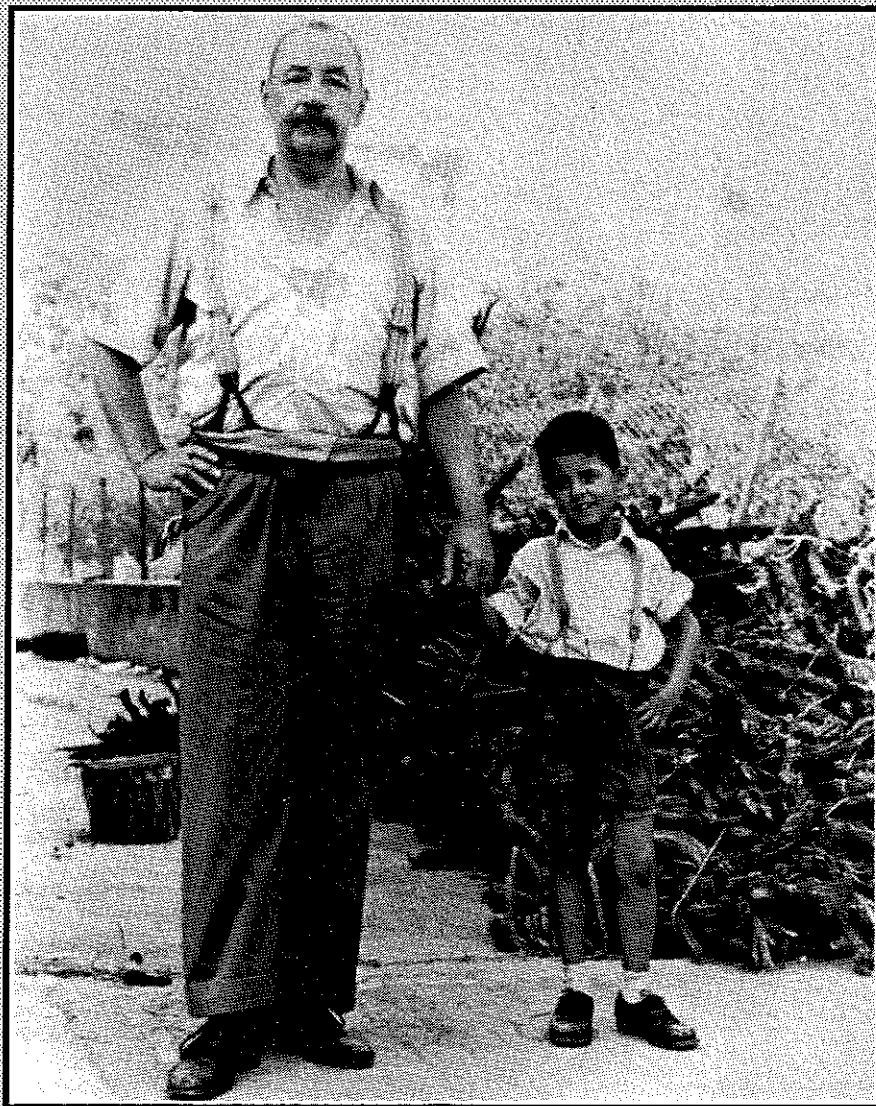

FILMHANDLEDNING

Cinema Paradiso

Filmen distribueras av Sandrew Film & Teater AB, Box 5612, 114 86 Stockholm. Tel 08 - 23 47 00

Filmhandledningen utges av Filminstitutet, Box 27 126 102 52 Stockholm
Redaktör *Anne Helene Sommarström*. Text *Michael Forssman*, 1992

Natt i Rom. Telefonen ringer hos Salvatore Di Vita, en framgångsrik filmregissör i medelåldern. Från sin barnomsstad Giancaldo på Sicilien får han veta att biografmaskinisten Alfredo har dött. Detta är upptakten till *Cinema Paradiso* och den minnesresa där vi får ta del av Salvatores uppväxt och möta en biokultur som inte längre finns.

Som barn kallades Salvatore för Toto efter en av dåtidens största italienska filmkomiker. Hans pappa har försvunnit någonstans efter andra världskriget, i hemmet finns mamma och en lillasyster. Toto är korgosse hos prästen i byn men dras till ett mer världsligt trostempel: biografen "Paradiso". Att bion blir ett andra hem för Toto beror inte bara på filmerna, på Paradiso finns nämligen också Alfredo, biografmaskinisten.

Ur irritation, nyfikenhet och kärlek till filmmediet växer stor vänskap mellan de två. Alfredo blir till och med något av ställföreträdande fader för Toto. Den unge Toto beundrar Alfredo, med sin magiska apparat, projektorn, kan han öppna slussarna till fantasins skattkammare och för Toto och den samlade bybefolkningen projicera upp världar långt mer intensiva och spännande än det vardagliga kretsloppet i Giancaldo. Men parallellt med att innehållet och formen i filmerna med tiden förändras, moderniseras obeckligt även det verkliga livet i Giancaldo. De filmhistoriska klassiker som visas på biografen vävs samman med omvandlingarna i bylivet, liksom med de känslomässiga höjdpunkterna och vågdalarna i Totos barn- och ungdomsperiod. På så sätt följer vi Toto och de andra i byn fram till slutet då grunderna för den gemenskap och de drömmar som knutits till Paradiso inte längre finns. Ty utanför filmernas magiska värld driver verklighetens villkor de unga från byn till fastlandet, och de kvarvarande gamla drar sig undan i hemmet och lägger ögonen till det nya folkmediet, TV-apparaten. Efter många år i storstaden och med egen karriär som filmmakare kommer Salvatore tillbaka för ett sista besök och en hyllning vid begravningen av såväl biografen som den älskade Alfredo.

Cinema Paradiso är en kärleksfull hyllning till filmkonsten och innehåller många citat ur filmklassiker. Den här filmen är också en nostalgisk (i ordets bästa mening) hyllning till det enklare och därmed kanske också tryggare liv som fanns i dåtidens bygemenskap. Men den "lilla värld" som biografen Paradiso ingick i innebar inte bara trygghet utan hämmade och stängde också in. Chanserna att möta andra livsöden och världar fick byinnevävarna i stället genom de filmer som visades på Paradiso.

Bion som kyrkan mitt i byn

Biografen Cinema Paradiso står i centrum av torget och tillika för byinnevävarnas intresse. På Paradiso samlas gammal som ung. Byprästen, byfånen, mannen som alltid somnar, han som kan alla replikerna, de som troget följer bion ända till det dystra slutet, alla tycks ha en given plats. Vi förstår att det som händer inne på Paradiso är en sinnebild även för vad som händer i byn och i samhället i stort.

- Försök att efter filmvisningen minnas några av stamgästerna på Paradiso. Mycket hinner förändras under filmens gång; hur förändras biografens utformning och sammansättningen av publiken? Hur kan publikens agerande och de scener som visas på duken kopplas till historiska förändringar vad gäller människornas arbets-situation, moral- och trosuppfattningar?
- Diskutera hur skildringen av människorna i salongen på Paradiso ger oss en uppfattning om sociala maktförhållanden och generationsskillnaderna i Giancaldo?

Den här filmen kretsar i huvudsak kring bybiografen men i några avsnitt får vi också blicka in i några andra viktiga sfärer i byn: familjen, kyrkan och skolan. Vi ser att det - liksom idag - finns starka konflikter mellan de olika krafter som vill vinna ungdomens gunst, familjen och de organiserade fritidsintressena (kyrkan) å ena sidan, de kommersiella krafterna (bion) och ungdomskulturen (kamratgruppen) å andra sidan.

- Vad får vi för uppfattning om Totos hemförhållanden? Hur ställer sig Totos mamma till kyrkan, biografen och skolan? Resonera om hur Toto själv kan tänkas uppleva skillnaderna mellan hur han har det hemma och på biografen Paradiso?
- Vid ett par tillfällen i filmen befinner vi oss i skolmiljö; en gång är det läxförhör, en annan gång skrivprov - där även vuxna, som Alfredo kan delta. Diskutera hur filmen skildrar förhållandet mellan skolan och bion. Vad kan regissören tänkas vilja säga om olika sätt att inhämta kunskap och livserfarenhet?
- Biografen Paradiso ligger liksom byns kyrka invid piazan. Hur framställs förhållandet mellan kyrkans budskap och biograffilmens världsbild?
- Med tiden minskar kyrkans inflytande. Finns det någon del i filmen som särskilt väl visar kyrkans minskade betydelse i byinnevävarnas liv?

I *Cinema Paradiso* pekas det visserligen på djupa intresse- och troskonflikter men kring bion uppstår ändå stor gemenskap. Bygemenskapen bygger på stora likheter i yttre villkor och inre världsbild; det är inte så många olika förklaringsmodeller och livsstilar som konkurrerar om människornas intresse och tro.

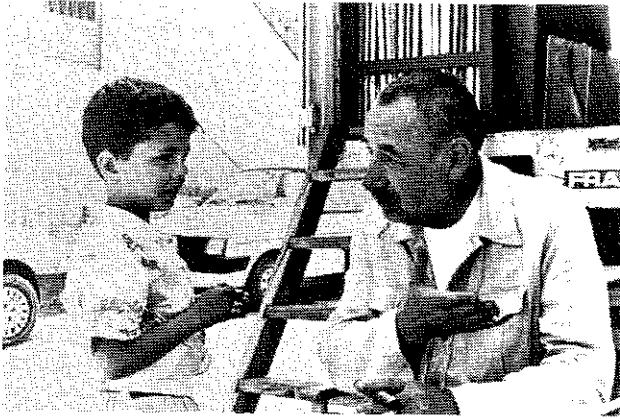
Det finns spänningar och ambivalens mellan det gamla, som kyrkan representerar, och det nya som filmkulturen står för. Ett exempel på denna kluvenhet är kysscensuren. Ty även om alla längtar och lider så innebär byprästens ingrepp ändå ett slags trygghet och en grund för en gemensam erfarenhet, alla vet vad som ska hända.

- Diskutera vilken del i filmen som skildrar höjdpunkten för by- och biogemenskapen, innan den moderna utvecklingen löser upp grundvalarna för biografen Paradiso och även för själva byn Giancaldo?

Film om film

Metafilm kallas filmer som på något sätt handlar om eller refererar till själva filmmediet. En form av metaberättande är de filmer som har filmindustrin som tema; exempelvis filmer som är förlagda till en filminspelning, eller som i likhet med *Cinema Paradiso* handlar om en biograf.

Flera teman i *Cinema Paradiso* rymmer metaaspekter, det handlar om en bio, vi ser filmer i filmen, Salvatore är filmregissör. Trots det är den här filmen allt annat än distanserad. Kanske beror värmen i berättelsen på att själva illusionen kring berättelsen aldrig bryts. I *Cinema Paradiso* blandas grepp från många olika filmgenrer och man känner igen tonen och teman i enskilda scener. Stora delar av grundhistorien i den här filmen är så klassisk. Vi har i olika varianter sett den förut. Vi kan inte längre placera den i tid och rum, pojken och den äldre mannen, första kärleken, moderniseringen som river ned en tidigare överskådlig gemenskap, etc. Kanske är det också just detta som gör att vi direkt känner oss hemma i den lilla sicilianska byn, eller är detta ett utslag av vår egen längtan efter ett mer överskådligt liv?

Det är inte bara teman som går igen, även många stilgrepp blandas. Melodramatiska, känslöförhöjande drag är något som inte bara finns i kärleksfilmer. I *Cinema Paradiso* är det gott om känslomättade situationer, där musik, ljussättning, skådespeleri etc verkligen inbjuder till skratt och gråt. Publiken på Paradiso ser filmer som får dem att skratta och gråta, och Toto och de andra som är huvudpersonerna i den film vi ser är med om saker som får dem i känslomässig gungning, in i detta lustfyllt känsloladdade spel dras också vi med våra känslor, minnen och förhoppningar.

- Vi får se utdrag ur flera olika filmer. Försök minnas några av filmerna eller skådespelarna? Varför har regissören valt att ha en sådan bredd i valet av filmer?

En pappa med en magisk maskin

Totos pappa har försvunnit någonstans i det kaos som uppstått efter andra världskriget. Toto är alltså ensam med mamma och lillasyster. Det är biografmaskinisten Alfredo som blir Totos ställföreträdande pappa. Han är verkligen också en man värd att se upp till. Med sina tekniska kunskaper tycks han viktigare för byns själavård och gemenskap än både prästen och Gud fader själv.

- Alfredo är inledningsvis lite tveksam till Toto, men i avgörande lägen tar han ändå ställning för den unge gossen. Minns du några scener där lojaliteten sätts på prov. Det som till slut för Toto in i maskinrummet är hans list. Vad händer?
- När i filmen förstår vi att Toto så att säga vuxit ikapp Alfredos yrkeskunnande och därmed blivit en man? Diskutera.
- Hur talar Totos mamma om den försvunne fadern? Det är genom en journalfilm som Toto får möta sin pappa igen. Och en annan filmremsa med särskild betydelse i Totos liv är rullen med censurerade filmkysar.
- Totos liv är djupt förbundet med Paradiso, filmen och Alfredo. Ta upp några avgörande scener ur Totos uppväxt som utspelas inne på biografen, eller där filmmediet på annat sätt får en viktig roll.

Medierna och vardagen

Cinema Paradiso är en enda lång kärleksförklaring till filmen. Många filmiska klassiker av mästaregissörer som Visconti, Ford, Chaplin, Renoir visas upp på Paradisos duk, ändå är det mer den biografkultur som hör den klas-

siska filmepoken till än de enskilda storverken som hyllas. Skillnaderna mellan den tid som skildras i *Cinema Paradiso* och vår egen är onekligen mycket stora. Behovet av att se film tycks dock lika starkt. Vad som har förändrats drastiskt är filmernas innehåll och form liksom visnings-situationerna

I *Cinema Paradiso* kan alla samlas på den kära bybiografen och för en stund bli till en enda stor familj, eftersom värderingar, livsvillkor och livsstilar är ungefär lika för alla. Till och med byfånen som finns ute på torget och kommunisten som beger sig norrut är del i den gemenskap som by- och kyrkokulturen är grund och avgränsning för. I dag är som bekant både de yttre villkoren och inre förutsättningarna för upplevelser av samhällslig gemenskap helt annorlunda.

- Diskutera skillnader som finns mellan film respektive TV-mediet: användningen av medierna (hur, när, varför, med vem, etc man tittar) innehållet och formen (TV-serier kontra långfilm, etc). Diskutera fördelar och nackdelar med bio- respektive video/TV-mediet!

När napoletanerna efter branden köper Cinema Paradiso av kyrkan och öppnar nya Cinema Paradiso blomstrar det lokala biointresset som aldrig förr. Kyrkomoralen styr inte längre verksamheten. Många kan inte tro sina ögon när den första censurerade kyssen visas. Publiken strömmar till, en filial öppnas i en intilliggande by och framtiden verkar ljus.

Vid den tidpunkt som skildras i dessa avsnitt, början eller mitten av 50-talet, var biografnäringen mycket framgångsrik i hela västvärlden. Men med TV:s intåg några år senare började man tala om biograföden.

Då TV slog igenom försökte filmindustrin vinna tillbaka publiken bland annat med nya tekniska grepp, som större filmformat och dukar, nya färgsystem och förbättrade visningsförhållanden. Det uppstod också flera nya filmgenrer som särskilt vände sig just till ungdomspubliken.

I dag får vi oftast söka oss in till städernas centrum för att kunna se film på bio och allt oftare visas filmerna i biografkomplex, som rymmer ett stort antal biosalonger. Sådana "kombiografer" fanns inte förr. Då var antalet biografier, både i och kring storstäderna och på de mindre orterna mycket större än nu.

- Ta reda på hur många biografier som fanns i din närmaste omgivning för 30-40 år sedan. Ta också reda på vad biograferna hette. Forska också lite kring hur filmutbudet förändrats med åren. Även arbetet på biograferna har med åren ändrats mycket och publikens sammansättning och betenden likaså. Intervjua någon som arbetade på bio förr (t.ex. en biografmaskinist!).

I filmen vävs Totos barn- och ungdomstid samman med bions öden och filmernas teman. Under det här seklet har medier blivit allt viktigare del i uppväxten och varje ungdomsgeneration under detta sekel tycks förbunden med ett visst medium (tidningar, böcker, radio, gramofon, TV, video, bandspelare, CD, free-style, etc) eller i varje fall någon särskild uttrycksform (jazz, punk, hip-hop, osv). Därmed får vi med tiden också nostalgiska hyllningar till inte bara olika epokers vanor, villkor och stilar utan också till de då mest inflytelserika medierna. Inte minst på film har vi under senare år kunnat ta del av sådana kärleksfulla återblickar: flera andra filmer hyllar i likhet med *Cinema Paradiso* biofilmen (exempelvis Ettore Scolas *Splendor-drömmarnas hus*), eller radions- eller TV:s barndom (som

i Woody Allens *Radio Days*, respektive Lasse Hallströms *Mitt liv som hund*, eller rockmusikens barndom som i Georg Lucas *Sista natten med gänget*.

- Vilka situationer där just media är viktiga skulle du ta upp om du fick göra en film om din egen barndom?

Via filmerna på Cinema Paradiso får byinnevånarna ta del av världar långt från deras egna. Kanske är alla de nya kunskaper och löften om möjligheter som biofilmerna kommer med till bybefolkningen en av orsakerna till att grundvalarna för att den lilla värld byn Giancaldo utgör löses upp.

- Även om rörliga bilder når oss via nya kanaler lever biograffilmen vidare. Undersök vilka verksamheter som i likhet med skolbiovisningar och filmklubbssamheter arbetar för att göra även ickekommersiella eller inte helt aktuella filmer tillgängliga på biograf.

En av de saker man har svårt att glömma efter att ha sett *Cinema Paradiso* är den pryda kyrkliga kysscensuren. Hu-

morn i skildringen är stor och med dagens perspektiv måste man dra på munnen, det hela är så oskyldigt. Men de prästerliga ingreppen skildrar också den makt som kyrkan representerar i Giancaldo. Då var den smak- och trosmonopol, en censurinstans som senare visade sig falla ihop.

- Ta reda på hur vår svenska censur fungerar. Vilka grunder har man för klipp och åldersbestämningar, vad är det som censureras? Gör t.ex. ett studiebesök hos filmcensuren. Diskutera också de problem satellit-TV orsakar för vår gällande censurlagstiftning.

Produktionsuppgifter

Regi	<i>Giuseppe Tornatore</i>
Manus	<i>Giuseppe Tornatore</i>
Produktion	<i>Franco Cristaldi, Les Films Ariane i samarb m Raitre, Forum Picture, Italien/Frankrike © 1988</i>
Producent	<i>Franco Cristaldi</i>
Foto	<i>Blasco Giurato</i>
Musik	<i>Ennio Morricone</i>
Arkitekt	<i>Andrea Crisanti</i>
Klippning	<i>Mario Morra</i>
Datum	<i>1989.10-19</i>
Längd	<i>124 minuter (originallängd: 155 min)</i>
Censur	<i>Tillåten från 11 år</i>
Distribution	<i>Sandrews</i>
Sverigepremiär	<i>1990.01.19 Sandrew (Göteborg), Metropol (Malmö), Cinema (Stockholm)</i>

<i>I rollerna:</i>	
Philippe Noiret	<i>Alfredo</i>
Salvatore Cascio	<i>Salvatore (Totò) som barn</i>
Antonella Attili	<i>Maria som ung</i>
Jacques Perrin	<i>Salvatore Di Vita</i>
Enzo Cannavale	<i>Spaccafico</i>
Isa Danieli	<i>Anna</i>
Leo Gullotta	<i>affischklistraren</i>
Marco Leonardi	<i>Salvatore som yngling</i>
Pupella Maggio	<i>Maria som gammal</i>
Agnese Nano	<i>Elena</i>
Leopoldo Trieste	<i>fader Adelfio</i>
Tano Cimarosa	<i>smeden</i>
Nicola Di Pinto	<i>byfånen</i>
Roberta Lena	<i>Lia</i>
Nino Terzo	<i>Peppinos far</i>

Till vissa filmhandledningar finns en videokassett med utdrag ur filmen (excerpter).

Filmhandledningarna kan beställas kostnadsfritt, videokassetter kostar 150:-, inkl moms. Porto tillkommer.

Man kan också prenumerera på en förteckning över filmhandledningar och excerpter. Sänd er beställning per brev till

Filminstitutet, Film & Publik
Box 27 126, 102 52 Stockholm

CINEMA PARADISO

Rom på 1980-talet.

En natt ringer telefonen hemma hos den framgångsrike filmregissören Salvatore Di Vita. När han lyfter på luren hör han på en knastrig linje från Sicilien sin mors röst: "Alfredo är död!"

Alfredos namn väcker barndomsminnen till liv hos den nu 40-årige Salvatore. Han ser framför sig den lilla byn med dess kritvita bostadshus, det dammiga torget, fontänen, kyrkan och inte minst biografen Paradiso, där maskinisten Alfredo härskade i ensamt majestät.

Som liten kallades Salvatore för Toto (så hette också dåtidens dyrkade italienske filmkomiker). Efter den obligatoriska altartjänsten hos Fader Adelfio brukade Toto rusa till Paradiso, där han med stigande fascination följde Alfredos arbete vid den magiska projektorn.

Salvatore minns särskilt ljudet av den klocka som Fader Adelfio från salongen ringde i varje gång som hjälten kysste hjältinnan på vita duken. Med en suck tvingades Alfredo klippa bort "kysscenerna", som hans unge hjälpreda i all hemlighet sparade i en gammal pappkartong...

GIUSEPPE TORNATORE - originalmanus & regi

Giuseppe Tornatore föddes 1959 i Bagheria, en by i närheten av Palermo på Sicilien. Det första biobesöket ägde rum vid blott fyra års ålder då Giuseppe farfar tog med honom på Cecil B. De Milles mastodontepos "De tio budorden"...

I tonåren ägnade sig Tornatore åt stillbildsfotografi och vann priser vid flera tävlingar. 1979 inledde han sin karriär som regissör med kortfilmen "Il caretto" och därefter var han under ett antal år verksam vid den italienska televisionen RAI. Bland Tornatores dokumentärprogram för RAI kan nämnas "Incontro con Francesco Rosi" samt "Scrittori Siciliani e cinema: Verga, Pirandello". 1982 erhöll Tornatore 1:a pris vid festivalen i Sanremo för en dokumentärfilm om etniska minoriteter på Sicilien.

1986 debuterade Tornatore som långfilmsregissör med "*Il professore*" (originaltitel: "Il camorrista") efter Giuseppe Marrassos roman. Ben Gazzara gestaltade huvudrollen. För fotot svarade Blasco Giurato, som även har arbetat på den nu aktuella CINEMA PARADISO.

I augusti 1988 återvände Tornatore till sin födelseby på Sicilien för att där efter eget manus spela in CINEMA PARADISO. För närvarande håller han på med sin tredje långfilm, som även den tilldrar sig på samma ö.

Efter den italienska premiären på CINEMA PARADISO har för ovanlighetens skull en rad prominenta kolleger offentligen uttalat sig i varma ordalag om

CINEMA PARADISO; bl a veteranen Alberto Lattuada, Gillo Pontecorvo, Luigi Comencini, Francesco Rosi, Lina Wertmüller, Ettore Scöla och bröderna Taviani. Den framstående manusförfattaren Tonio Guerra ansåg att "Tornatores film ingjuter nytt hopp för den italienska filmen" och Francesco Rosi yttrade bl a "Tornatore har i sitt vackra verk fångat filmens magi, dess förmåga att fångsla, att få oss att skratta, gråta eller drömma...".

Giuseppe Tornatores CINEMA PARADISO belönades med Juryns stora specialpris vid Cannesfestivalen 1989, där filmen mottogs med minutlånga stående ovationer.

"JAG ÄLSKAR DEN 7:E KONSTARTEN!"

GIUSEPPE TORNATORE OM SIN FILM CINEMA PARADISO

- I min film CINEMA PARADISO ville jag skildra en tid, då det var ett äventyr, en fest att gå på bio. Dessa dagar är tyvärr ett minne blott. Vi fick arbeta med att återskapa miljön som om det hade gällt inspelningen av en historisk film!

- Även en 30-åring som jag har rätt att känna nostalgi inför svunna tider. CINEMA PARADISO skildrar en epok i mitt liv. Det är en berättelse gjord med all den lidelse och kärlek, som blott filmkonsten kan framkalla...

- Mitt syfte med CINEMA PARADISO är att publiken måste återvända till biografen för att uppleva film på vita duken. Det får inte längre ske att biografer stängs och att parkeringshus eller hotell uppförs i deras ställe! Jag älskar den sjunde konstarten och är förtvivlad över att behöva konstatera att mer än 50 biografer i Italien slagit igen de senaste tre åren. Det är bl a av detta skäl som jag velat göra en film som vänder sig till en bred publik i alla åldrar.

- I Baghera, där jag föddes, fanns det inte mindre än åtta biografer med poetiska namn som Victoria och Nazionale. Idag finns ingen enda kvar! Palazzo Adriano fick tjäna som berättelsens Paradiso.

- Samtliga byns invånare har på ett eller annat sätt deltagit i inspelningen av CINEMA PARADISO. De ville naturligtvis se resultatet, men det fanns ingen biograf i grannskapet. Borgmästaren fick ordna med biltransport till en ort som låg på 15 mils avstånd...

- Den åttaårige Salvatore Cascio som spelar Toto är född på Sicilien. Han hade aldrig sett en film på bio. En söndag bestämde jag mig för att visa "E.T." i vår rekonstruerade bio Paradiso för honom och dom andra ungarna som medverkar i filmen. Ingen dök upp! Samtliga hade sett "E.T." på piratvideokassett. En typisk situation för filmkonsten i vår tid!

- Precis som Toto i CINEMA PARADISO levde jag i en liten by på Sicilien. Jag var filmtokig. Filmerna gav mig svar på alla livets frågor. De lärde mig allt.

- På denna gudsförgättna plats utgjorde biografen Paradiso en länk mellan

byborna och omvärlden. Det här med att maskinisten fick klippa bort "förbjudna kyssar" var något som ägde rum överallt, där biografen drevs i kyrkans regi. Min berättelse hör helt ihop med byborna, som varje kväll fyllde salongen för att i mörkret kunna drömma om ett bättre liv.

- Toto lever sitt liv genom figurerna på vita duken. Hans pappa försvann i Ryssland under andra världskriget och pojken inbillar sig att han såg ut som Clark Gable. Genom den amerikanska stjärnans filmer har Toto ett slags förhållande till fadern. Den gamle maskinisten Alfredo är på samma gång en fadersgestalt och en trollkarl, som får Toto att upptäcka sin kärlek till den rörliga bilden. Pojken väljer filmen istället för livet.

- Visst är livet viktigare än filmkonsten. Ibland försöker jag dämpa min passion för att leva ett vanligt liv. Men jag erkänner gärna att jag inte mår särskilt bra under dessa perioder. Att vara filmskapare är för mig som att uppleva en stormande kärlekshistoria. Filmen är likt ett berusningsmedel, som jag inte kan klara mig utan en längre tid...

FILMERNÄ PÅ BIOGRAFEN PARADISOS VITA DUK

Giuseppe Tornatore har i CINEMA PARADISO valt avsnitt ur stora klassiker som exempelvis "Natthärbärgert", men även ett för oss svenskar helt okänt ädelpekoral som "Catene". Den filmen blev en enorm publikframgång inte minst på den italienska landsbygden, men exporterades också till Frankrike, där den döptes till "En moders lögn". Tornatore låter en åskådare i Paradisos salong citera replik för replik ur hela den tårdrypande finalen av "Catene".

- Jean Renoirs "**Natthärbärgert**" ("Les Bas-Fonds"; 1936) med Jean Gabin, Louis Jouvet.
- John Fords "**Diligensen**" ("Stagecoach"; 1939) med John Wayne, Claire Trevor.
- Luchino Viscontis "**Jorden skälver**" ("La terra trema"; 1948) med fiskarbefolkning på Sicilien i rollerna.
- Pietro Germis "**I lagens namn**" ("In nome della legge"; 1949) med Massimo Girotti.
- Giuseppe De Santis "**Bittert ris**" ("Riso amaro"; 1948) med Silvana Mangano.
- Victor Flemings "**Dr Jekyll och mr Hyde**" ("Dr Jekyll and Mr Hyde"; 1941) med Spencer Tracy, Ingrid Bergman.
- Mario Mattolis "**I pompleri di viggiu**" (1949; ej visad hos oss) med Isa Barizza.
- Alberto Lattuada's "**Mitt röda blod**" ("Anna"; 1951) med Silvana Mangano som sjunger "Negro Zumbon", Vittorio Gassman.
- Raffaello Matarazzos "**Catene**" (1950; ej visad hos oss) med Amedeo Nazzari, Yvonne Sanson.
- Dino Risis "**Fattiga men vackra**" ("Poveri, ma belli"; 1956).
- Mario Camerinis "**Eviga äventyr**" ("Ulisse"; 1954) med Kirk Douglas.
- Roger Vadims "**Och gud skapade kvinnan...**" ("Et Dieu créa la femme"; 1956) med Brigitte Bardot.

ENNIO MORRICONE - musik

Ennio Morricone (f. 1928 i Rom) studerade kompositionslära vid den berömda Accademia di Santa Cecilia. Hans kunnande spänner över ett stort register - från klassisk musik till schlager. Flera av Morricones verk har framförts av internationella symfoniorkestrar och kammarensembler. Ennio Morricone är kanske mest känd för sin ofta mycket suggestiva filmmusik. Han slog igenom 1964 med Sergio Leones *"För en handfull dollar"* och bland hans övriga mer än 100 filmer kan nämnas *"Nävarna i fickan"*, *"Kina är nära"*, *"Före revolutionen"*, *"Teorema"*, *"Harmonica - en hämnare"*, *"Queimada!"*, *"Undersökning av en medborgare höjd över alla misstankar"*, *"Salò, eller Sodom's 120 dagar"*, *"1900"*, *"Himmelska dagar"*, *"Once Upon a Time in America"*, *"The Mission"*, *"De Omutbara"* samt *"Ödets vindar"*.

PHILIPPE NOIRET (Alfredo)

Philippe Noiret (f. 1931 i Lille) är en av fransk films ledande karaktärsskådespelare tillika en komiker av hög klass, vilket han bevisade i den stora succén *"Muta och kör!"* (sv. distr. SANDREWS). Noiret debuterade på vita duken 1956 samtidigt som han var engagerad vid Théâtre National Populaire. Noiret är flitigt anlitad både i Frankrike och utomlands, bl a har han arbetat med regissörer som Vittorio De Sica, George Cukor, Alfred Hitchcock, Peter Yates, Valerio Zurlini, Francesco Rosi och Ettore Scola.

Bland Philippe Noirets senaste filmer som visats hos oss kan nämnas *"En veckas semester"*, *"Tre bröder"*, *"Birgit Haas måste dö!"*, *"Familjen"* (sv. distr. SANDREWS) och *"Masker"* (sv. distr. SANDREWS). Närmast kommer han i Franco Zeffirellis *"Young Toscanini"*, Richard Lesters *"The return of the Musketeers"* samt Bertrand Taverniers *"La vie et rien d'autre"*.

JACQUES PERRIN (Salvatore Di Vita)

Jacques Perrin (f. 1941 i Paris) har dubbelt konstnärligt påbrå: fadern var regissör vid det anrika Comédie Française och modern var skådespelerska. Perrin studerade för Jean Yonnel på Konservatoriet i Paris och begick sin scen-debut vid blott 15 års ålder. Han beskrevs som en ny Jean-Pierre Aumont eller Gérard Philipe med sitt veka, aningen melankoliska utseende och upptäcktes snabbt av filmproducenterna.

Perrin debuterade 1957 vid 16 års ålder på vita duken i Claude Boissols *"La peau de l'ours"* (ej visad hos oss). Han har vidare medverkat i bl a *"Sanningen"*, *"Flickan med kappsäcken"*, *"Bröderna"*, *"Dödens kupé"*, *"Den 13:e mannen"*, *"Flickorna i Rochefort"*, *"Z"* (som han även producerade), *"De måste dömas"* samt *"En snuts heder"*.